

lem. Hr. Holstein som Bevis paa Forbindelsen mellem Socialdemokrater, Radikale og i alt Fald enkelte indenfor de Konservervative, er det ikke endgaaet nogens Opmærksomhed her, at vi netop blot i dette ene arbejder sammen, at vi ønsker en Udsættelse, for at Vælgerne kan blive spurgt. Thi det ærede Medlem Hr. Holstein er jo netop grunduenig med Socialdemokraterne; naar han gaar imod, er det, fordi han vil have langt, langt mere end det, der her er Tale om. Han er blot enig med os om dette, at Vælgerne bør spørges først. Og denne Enighed bunder ikke i et militært Spørgsmaal, men blot i dette, at vi mener, Sagen er for vigtig til at afgøres nu, hvor man ikke ved, om der staar et Flertal af Befolkningen bagved.

Derefter sagde det ærede Medlem med Hensyn til Spørgsmaalet om vort Forslags Gennemførelse, at vi skulde se ud over Landene, se, hvordan Stillingen er i andre Lande. Men jeg kan pege paa, hvorledes Stillingen er i andre Lande, hvorledes der i hvert Land findes et politisk Parti ganske svarende til det konservative Folkeparti, et Parti, hvis Grundstamme, Grundelementer, er de øverste 10 000 i Samfundet, dem, for hvem Forsvarssagen er Livssagen. Et saadant Parti findes i alle Lande. Det er dette Parti, som Partiet Venstre har allieret sig med. Der tales om, at vi er tilbøjelige til skiftevis at sige, at Venstre er opslugt af Højre, og at Højre er opslugt af Venstre. Det, man i Øjeblikket er i Færd med, er at gaa op i en fælles Enhed, en konservativ Enhed, Venstre er ved nu at faa Forsvarssagen til Livssag sammen med det konservative Folkeparti, og ligesom vi i Dag kan se i andre Lande, hvorledes det vilde være en Ulykke, om disse konservative Partier skulde komme til Styret og blive raadende, saaledes er det min Overbevisning, at den Dag, disse to Partier er gaaet op i denne konservative Enhed med Militærsagen som Bindeledet, den Dag vil det være Opgaven for Frisindet her i Danmark at slaa disse Partier ned, saa de ikke længere har nogen Magt og Indflydelse her i Landet, og det er min Overbevisning, at det vil lykkes. Det ved Regeringen, det ved Venstre, og det ved de Konservative, derfor er det saa bange for, at det virkelige Flertal her i Landet faar Lov at raade, at Vælgerne bliver spurgt, før disse Forslag bliver gennemført.

Pürschel: Det var med nogen Overraskelse, men jeg kan sige med glad Overraskelse, at jeg hørte det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen begynde sin Tale med at love, at han vilde fatte sig i Korthed, samt at han vilde tale om Ændringsforslagene. Saa vidt jeg hørte, sagde det ærede Medlem ikke et eneste Ord om Ændringsforslagene — Kortheden skal jeg lade staa ved sit Værd. Men nu skal jeg stræbe at gennemføre det Program, det ærede Medlem opstillede.

Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Ændringsforslag til Lovforslaget om Hærens Ordning sige, at det paa mange Punkter har krævet en vis Resignation fra vor Side at gaa med til dette Forslag. Det giver f. Eks., for blot tage een Ting, svagere Rammer, end Ordningen af 1909 har for Hærens Vedkommende, og det kan ikke nægtes, at dette er egnet til at fremkalde nogen Betænkelighed. Men paa dette Punkt har jo alle de sagkyndige ment at maatte bringe Ofrene, naar man skulde naa til den Nædgang i Militærudgifterne, som fra alle Sider, ogsaa fra de sagkyndiges, erkendtes at være en Nødvendighed under Statens nuværende økonomiske Stilling. Et andet Punkt, som jeg personlig er ret betænkelig ved, er den Indskrænkning, der finder Sted i Fodfolkets Tjenestetid. Jeg sagde allerede ved første Behandling, at efter mit Skøn er der ikke noget rimeligt Forhold mellem det, der vindes af Lettelser, økonomiske og personlige, ved denne Indskrænkning paa 14—15 Dage, sammenlignet med den Forringelse, som det betyder for Fodfolkets Uddannelse. Men ogsaa paa dette Punkt gælder det jo, at der fra sagkyndig Side, nemlig fra Generalstaben i dens Forslag, er taget en Stilling, som maatte gøre Forsvaret for denne længere Tjenestetid ganske overordentlig vanskeligt for os, der i og for sig kunde have ønsket at bevare den. Af mindre betydelige Ting, som jeg finder ikke er helt tilfredsstillende, skal jeg nævne Forholdet imellem Hærens og Flaadens Officerer, saaledes som de er rangeret ind imellem hinanden. Der er for mig ingen Tvivl om, at der, naar Forslaget gennemføres, saaledes som det er stillet op, vil være skabt Grundlag for en Bitterhed i Hæren, som ikke kan være til Gavn for Arbejdet ved den nye Ordning. Jeg vilde ønske, det var muligt endnu i den ellefte Time at finde en Ordning, som man fra begge Sider kunde være tilfreds med paa dette Punkt.